

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 192/2017
14.03.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Александра Јанића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 13111/10 од 10.06.2010. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1253/2016 од 08.11.2016. године, у седници већа одржаној 14.03.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 13111/10 од 10.06.2010. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1253/2016 од 08.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 13111/10 од 10.06.2010. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ за које му је суд утврдио казну затвора у трајању од осам месеци те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и 10 месеци, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 14.04.2008. до 16.04.2008. године.

Окривљени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка у смислу члана 264. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1253/2016 од 08.11.2016. године усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА и по службеној дужности поводом жалбе окривљеног ББ у смислу одредбе члана 451. став 2. ЗКП, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду К 13111/10 од 10.06.2010. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је тај суд окривљеном АА

за извршено кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврдио казну затвора у трајању од једне године, а за кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од шест месеци те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и три месеца уз урачунавање временаведеног на задржавању од 14.04.2008. до 16.04.2008. године, док су жалбе окривљеног и његовог браниоца у преосталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Јанић, на основу члана 483. став 3. у вези става 1. ЗКП, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде одредбе члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, одредбе члана 2. Закона о печату државних и других органа; одредбе члана 10. став 1. Устава Републике Србије, одредбе члана 6. и 8. Европске конвенције о људским правима („Конвенције“), уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев те да преиначи или евентуално укине пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 1253/2016 од 08.11.2016. године, а потом списе предмета врати Апелационом суду у Београду на суђење, као другостепеном суду.

Врховни касациони суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописан је обавезан садржај захтева тако да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог, из члана 485. став 1. ЗКП, за његово подношење.

У вези с`тим, одредба члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, начелно прописује да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон. Међутим, што се тиче окривљеног чланом 485. став 4. ЗКП, прописано је због којих повреда закона у првостепеном поступку и пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости и те повреде су таксативно наведене: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Врховни касациони суд је приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, делом и правцем побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног је изричито нумерички указано на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, која представља дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца. Међутим, како у поднетом захтеву није наведено у чему се састоји означена повреда, како је то изричито предвиђено одредбом члана 489. став 1. ЗКП, то о истој повреди Врховни касациони суд није могао мериторно одлучивати.

Такође, поднетим захтевом се указује на повреду одредбе члана 2. Закона о печату државних и других органа (јер потврда о одузетим предметима од 14.04.2008. године није оверена печатом), те на повреду одредбе члана 10. став 1. Устава Републике Србије (јер је кривична пријава у односу на кривично дело из члана 348. став 3. у вези става 1. КЗ сачињена латиничним писмом). Како, одредбом члана 485. став 4. у вези 1. ЗКП, наведене повреде нису прописане као законски разлог за подношење захтева од стране окривљеног преко браниоца то је, и у овом делу, поднети захтев одбачен као недозвољен.

Осим тога, истим захтевом браниоца окривљеног АА, је указано и на повреду одредаба 6. и 8. Европске конвенције о људским правима, односно захтевом је суштински указано на повреду предвиђену одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, којом је прописано да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Имајући у виду да је одредбом члана 484. ЗКП, која прописује обавезан садржај захтева прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење захтева из члана 485. став 1. ЗКП, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права и да бранилац окривљеног АА уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којима је утврђено да је повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног АА у поступку, које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овом делу, нема прописан садржај.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је, поступајући у смислу члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић